



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Radana Malíka a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zast. Mgr. Pavlou Kosíkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 12/19, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2013, čj. JMK 57737/2013, sp. zn. S-JMK 57737/2013 OSP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2015, čj. 22 A 53/2013-46,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2015, čj. 22 A 53/2013-46, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Členové výboru Společenství vlastníků jednotek domu Rousínov, V sídlišti 356/27 (dále jen „Společenství“), podali návrh na projednání přestupku, jehož se měl dopustit žalobce dne 29. 6. 2012 ublížením jim na cti konkrétním slovním projevem proneseným na shromáždění Společenství. Město Rousínov, Komise pro projednávání přestupků, uznalo rozhodnutím ze dne 25. 4. 2013, čj. KPPP/67/12/102, žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu uložilo pokutu 2 000 Kč a stanovilo povinnost uhradit náklady řízení. Přestupku se měl dopustit, zkráceně řečeno, tím, že 29. 6. 2012 na shromáždění Společenství obvinil členy výboru Společenství z korupce ve výši 2,5 mil. Kč, což odůvodnil tak, že cena, za kterou byly předloženy nabídky ve výběrovém řízení na dodavatele zateplení domu, je o tuto částku předražená. Odvolání žalobce zamítl žalovaný

rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013, čj. JMK 57737/2013. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl pro nedůvodnost Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 1. 2015, čj. 22 A 53/2013-46.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Žalobce dále jen („stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Namítl, že krajský soud provedl důkaz audiozáznamem a konstatoval, že z něj vyplývá spáchání přestupku, avšak neuvedl, jaké skutečnosti z audiozáznamu vyšly najevo, které skutečnosti vzal za prokázané, a to za situace, kdy si ostatní provedené důkazy v podstatných bodech odporují. Krajský soud se rozpory mezi důkazy nezabýval. Dle stěžovatele je zřejmé, že svědkyně M. (zapisovatelka zápisu ze shromáždění) a M. (ověřovatelka tohoto zápisu) potvrdily správnost zápisu vzhledem ke své funkci; ostatní svědci se vyjádřili tak, že si s odstupem času přesně nepamatují, jak vše proběhlo, přičemž je evidentní, že byli do jisté míry ovlivněni zápisem ze shromáždění. Krajský soud se naopak zabýval podrobně zápisem, ačkoliv z audiozáznamu je zřejmé, že zápis neodpovídá skutečnosti; stěžovatel vznesl konkrétní výhrady k bodům 1., 4. a 5. zápisu.

[4] Stěžovatel dále citoval svůj projev z audiozáznamu, z něhož má být zřejmé, že nechtěl členy výboru kritizovat; ze slov „*vane z toho problém korupce*“ nelze dle něj dovodit obvinění (právě) členů výboru z korupčního jednání; měl naopak v úmyslu všem poradit a vysvětlit, jakým způsobem funguje stavebnictví. Samotný výrok o korupci měl zaznít později na shromáždění z úst člena výboru Š., nikoliv stěžovatele. Nebyl naplněn formální znak přestupku, a sice znak spočívající v urážce či zesměšnění jiného; nikoho neobvinil, nezesměšnil ani neurazil. Urážkou na cti nemůže být každý projev pocitovaný subjektivně jako urážka, ale pouze projev způsobilý přivodit újmu občanské cti poškozeného, což v dané věci nebylo prokázáno. Projev stěžovatele byl v mezích čl. 17 Listiny základních práv a svobod; projev v mezích tohoto článku nemůže naplnit znaky přestupku, byť by byl objektivně ironický či sarkastický a konkrétní osoba by se jím cítila být uražena či zesměšněna; svoboda projevu představuje jeden z nejdůležitějších základů demokratické společnosti a vztahuje se nejen na příznivě přijímané projevy, ale i na ty, které zraňují, šokují nebo znepokojují. Z přestupku ublížení na cti by jinak „*mohl být obviněn každý druhý novinář, reportér či politik, jelikož o korupci se hovoří a píše dnes a denně*“.

[5] Stěžovatel chtěl svůj výrok nadále na shromáždění vysvětlit, což mu ale nebylo umožněno, proto je jeho výrok „*vytržen z kontextu*“ a nemůže naplňovat skutkovou podstatu přestupku.

[6] Dle stěžovatele nebyla naplněna ani materiální stránka přestupku; nebezpečnost jednání nebyla shledána. Materiální znak není naplněn, pokud se k naplnění formálních znaků přestupku přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem (např. způsob provedení činu, osoba pachatele, míra zavinění, pohnutka ad.). Trestní právo a správní právo trestní je třeba

pokračování

chápat jako krajní prostředek nápravy a nelze jimi nahrazovat ochranu práv a oprávněných zájmů jednotlivce v oblasti soukromoprávních vztahů.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve vyjádření nejdříve navrhl zabývat se včasností kasační stížnosti, neboť na Nejvyšší správní soud byla (dle sdělení Nejvyššího správního soudu) doručena až 12. 3. 2015; v takovém případě by měla být kasační stížnost odmítnuta, neboť poslední den lhůty pro její podání byl 3. 3. 2015.

[8] V případě věcného projednání žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Konstatoval, že k důvodům kasační stížnosti, které se netýkají jeho postupu, ale napadají postup krajského soudu, se nebude vyjadřovat. Dále uvedl, že námitky stěžovatele jsou obdobné těm v žalobě a žalovaný se k nim již vyjádřil před krajským soudem.

[9] Konkrétně žalovaný zopakoval, že bylo dostatečně prokázáno jednání stěžovatele a spáchání přestupku; výpovědi svědků jsou ve shodě s listinným důkazem – zápisem i s výpověďmi poškozených členů výboru. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, dle kterého nebylo na místě provést důkaz audiozáznamem, avšak nikoliv pro nezákonnost tohoto důkazu, nýbrž pro jeho nadbytečnost.

[10] Dle žalovaného byla naplněna formální i materiální stránka přestupku. Chráněným zájmem je čest poškozených; pokud stěžovatel členy výboru obvinil za přítomnosti padesáti osob z korupce, zvolil formu a obsah projevu za hranicí pouhé nevhodnosti a jeho tvrzení nebylo ničím podloženo; zásah do cti členů výboru nebyl nevyhnutelný; primárním cílem bylo hanobení a zneuctění členů výboru. Ani v dnešní době nelze považovat korupční jednání za běžné nebo dokonce společensky tolerované; korupce je chápána veřejností negativně, převážně v trestněprávní rovině, v souvislosti s nejzávažnějšími politickými a ekonomickými kauzami prezentovanými v médiích. V tomto kontextu je třeba také chápat nelibé pocity členů výboru vůči projevu stěžovatele.

[11] Projev stěžovatele nebyl v mezích svobody projevu dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Při střetu svobody projevu s právem na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti dle čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je třeba vážit, zda výrok nedosahuje takové intenzity, že je nepřiměřený a zasahuje do práva na ochranu osobnosti jiného. Hodnotící soud (na rozdíl od skutkového tvrzení) nelze dokazovat, vyjadřuje subjektivní názor, avšak je třeba zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda je forma projevu přiměřená a zda je zásah do osobnostních práv nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, resp. zda primárním cílem kritiky není hanobení a zneuctění jiného.

[12] K námitce o správním trestání jako krajnímu prostředku nápravy žalovaný uvedl, že je právem každého, kdo se cítí být výrokem jiného uražen na cti, podat návrh na projednání přestupku proti občanskému soužití; tím není dotčeno jeho právo na ochranu občanské cti také dle občanského zákoníku.

IV. Replika stěžovatele

[13] Stěžovatel konstatoval, že kasační stížnost podal včas. Následně zopakoval, že rozhodnutí se opírá o svědecké výpovědi, které jsou ovlivněny podobou zápisu; zápis je však v rozporu s audiozáznamem. Správní orgány dle stěžovatele pochybily, pokud neprovedly důkaz audiozáznamem, který by umožnil ztotožnit hlasy jednotlivých účastníků shromáždění a jejich proslovy. Stěžovatel znovu citoval svůj projev na shromáždění a poukázal na to, že krajský soud neuvedl v rozsudku celý jeho slovní projev, který pokračuje sdělením, že stěžovatel paní R. (členku výboru) nekritizuje; z celého projevu je zřejmé, že stěžovatel nechtěl členy výboru kritizovat, ale jen vysvětlit všem shromážděným, jak to funguje ve stavebnictví, neboť v tomto oboru pracuje.

V. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Stěžovatel podal kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů od doručení napadeného rozsudku jeho zástupkyni, a to dne 3. 3. 2015 ke Krajskému soudu v Brně, který ji zaslal dne 12. 3. 2015 Nejvyššímu správnímu soudu; dle § 106 odst. 4 s. ř. s. je lhůta pro podání kasační stížnosti zachována, byla-li kasační stížnost podána ve lhůtě u soudu, který napadené rozhodnutí vydal (zde Krajského soudu v Brně).

[15] Následně zdejší soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); posoudil přitom i případné vady napadeného rozsudku či jemu předcházejícího řízení, jimiž má povinnost se zabývat i bez návrhu. Shledal přitom důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti, a to pro vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d), § 109 odst. 4 s. ř. s.].

[16] Dle spisu krajského soudu stěžovatel podal žalobu ze dne 1. 7. 2013. V žalobě závěrečným návrhem požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, případně „že se od uloženého trestu za správní delikt upouští“. Stěžovatel tak vedle primárního petitu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. formuloval také eventuální petit požadující moderaci dle § 65 odst. 3 s. ř. s. Podáním ze dne 5. 9. 2013 stěžovatel doplnil žalobu; tímto doplněním nevzal eventuální petit zpět, byť v petitu již výslovně moderaci nepožadoval. Zpětvzetí moderačního petitu nevyplývá ani z jednání před krajským soudem (zaznamenaném na dvou CD discích); stěžovatel naopak znovu v závěrečné řeči ústy své zástupkyně po věcné argumentaci zopakoval, že požaduje zrušení rozhodnutí správních orgánů „s tím, že se od uloženého trestu upouští“. Přednesená formulace zjevně se nevyznačovala patřičnou přesností. Nebylo z ní totiž zcela jasné, zda upuštění od trestu má představovat nevyhnutelný důsledek zrušení rozhodnutí (pak by však šlo o požadavek úplně nadbytečný) nebo o moderační eventualitu (pak by ovšem lépe bylo použít spojku „nebo“ a nikoliv obrat „s tím, že“). Zajisté však nelze považovat tento projev za zpětvzetí moderačního návrhu eventuálně obsaženého v žalobě podané stěžovatelem 1. 7. 2013.

[17] Jak Nejvyšší správní soud již dříve judikoval (srov. rozsudky ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 6 As 39/2006, a ze dne 20. 10. 2014, sp. zn. 8 As 34/2013), je procesním právem každého žalobce v souladu s dispoziční zásadou nejen navrhnout výrok rozsudku v meritu

pokračování

věci, ale i navrhnout snížení trestu nebo upuštění od potrestání, a to samostatně nebo jako eventuální petit. Tomuto procesnímu právu odpovídá povinnost soudu o návrhu na moderaci rozhodnout, pokud shledá žalobu ve vztahu k hlavnímu petitu nedůvodnou. V případě, že shledá rovněž moderační návrh nedůvodným, postačí zamítnout žalobu jediným výrokem, avšak je povinen se s každým návrhem obsaženým v žalobním petitu vypořádat v odůvodnění svého rozsudku; opomene-li se moderačním návrhem zabývat, zatíží řízení vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[18] Krajský soud se však v projednávané věci moderačním petitem vůbec nezabýval (přestože žalobu ve věci zamítl), čímž došlo k porušení práv stěžovatele; zdejší soud proto – vázán i svojí vlastní prejudikaturou – přistoupil ke kasaci napadeného rozsudku. V dalším řízení bude na krajském soudu, aby v rámci tzv. plné jurisdikce moderační návrh posoudil a zaujal k němu stanovisko, jež vyjádří následně v odůvodnění (nového) rozsudku a v případě kladného posouzení rovněž formulací příslušného výroku.

[19] Kasační námitky vznesené k meritu věci však Nejvyšší správní soud za důvodné nepovažoval.

[20] Klíčovou výhradou, podle níž stěžovatel svými výroky na shromáždění nikoho neurazil ani nezesměšnil a jeho projev byl v mezích ústavně zaručené svobody slova, se krajský soud již dostatečně zabýval a své závěry přehledně rozvedl v odůvodnění svého rozsudku. S těmito závěry se ztotožňuje i zdejší soud a pro stručnost na napadený rozsudek odkazuje. Krajský soud se dostatečně věnoval jak samotnému slovu „korupce“ a jeho možnému vnímání obecně i konkrétně osobami účastnicími se shromáždění, tak kontextu jeho vynesení (znění celého projevu, okolnostem pronesení před mnoha dalšími osobami na shromáždění, přiměřeností použití tohoto projevu); závěry krajského soudu korespondují s provedeným dokazováním. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti v tomto směru nepřináší nic nového, co by závěr krajského soudu mohlo zpochybnit. Tento závěr nevyvrací ani stěžovatelem navržený a krajským soudem provedený důkaz – audiozáznam; krajský soud přiléhavě uvedl, že tento důkaz spáchání přestupku potvrzuje, a to aniž by byl v zásadním rozporu s ostatními provedenými důkazy (zápisem, výpověďmi).

[21] Krajský soud a předtím již žalovaný i správní orgán prvního stupně důkladně se zabývaly skutkovým dějem, na základě jehož průběhu dospěly ke shodnému závěru, že se stěžovatel inkriminovaného výroku dopustil a že tímto výrokem naplnil po subjektivní i objektivní stránce přestupek proti občanskému soužití dne § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

[22] Z obsahu správního spisu je patrné, že o shromáždění vlastníků byl pořízen zápis, jehož autenticitu potvrdily ve správním řízení slyšené svědkyně JUDr. M. M. (shromážděním zvolená zapisovatelka) i A. M. a Z. K. (shromážděním zvolené ověřovatelky). Zápis obsahuje mimo jiné text zachycující „*rušení schůze manželů M., kdy p. M. stále opakoval slova o korupčním jednání výboru*“. Uvedené svědkyně též shodně potvrdily výroky stěžovatele o korupci v souvislosti s projednávanou nabídkou stavebních prací i adresnost těchto výroků vůči členům výboru a jejich souvislost se stěžovatelem tvrzeným předražením zakázky o 2,5 mil. Kč.

[23] Stěžovateli nelze upřít právo na svobodu projevu, jehož se s odkazem na čl. 17 Listiny základních práv a svobod dovolává. Obecně zajisté též platí, že urážkou na cti nemusí být nutně každý projev subjektivně považovaný za urážlivý. Nejvyšší správní soud samozřejmě akceptuje stěžovatelem citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu či předcházející judikaturu správních soudů České republiky včetně Nejvyššího správního soudu. Současně však platí též, že nikoliv každý projev požívá bezvýjimečné a ničím nepodmiňované ochrany. Také ve vztahu k limitům svobody projevu existuje bohatá judikatura odrážející mimo jiné potřebu řešení konfliktu mezi svobodou projevu a již nepřipustnými difamačními výroky dotýkajícími se práv a svobod jiných osob.

[24] Prokázané opakující se výroky stěžovatele o korupci v souvislosti se zakázkou s tvrzeným předražením o nikoliv nevýznamnou částku zajisté nelze charakterizovat jako pouhou kritiku těch, kteří zakázku připravovali, tedy navrhovatelů správního řízení. K jejich vyslovení došlo na shromáždění několika desítek osob, a to aniž by nařčení členové výboru společenství patřili mezi osoby, vůči nimž právní doktrína i soudní praxe obecně připouští mnohem ostřejší výroky, než které, pronesené vůči jiným osobám, jsou již považovány z hlediska ochrany cti za nepřijatelné. Takovými osobami obecně jsou především politikové, jiné osoby veřejného zájmu či státní úředníci a veřejní činitelé [srov. např. nález ze dne 15. 3. 2005 sp. zn. I. ÚS 367/03 (N 57/36 SbNU 605)]. Protože do žádné z těchto kategorií nelze členy výboru Společenství zařadit, nelze ani bez dalšího akceptovat údajné stěžovatelovo právo v rámci svobody projevu veřejně tyto osoby difamovat výroky o korupci vyvstalé v souvislosti s údajným předražením sjednávané zakázky.

[25] Korupce obecně je chápána za jev nikoliv snad pouze nežádoucí a kritiky hodný, ale za jednání zločinné, jdoucí proti nejbyťostnějším zájmům těch, na jejichž úkor je ve prospěch korumpujícího upláceno. Nařčení z takového – trestně postižitelného – jednání, jež bylo adresováno spoluobčanovi bez postavení osoby povinné snášet i expresivnější výroky, není jen drobnou kritickou poznámkou; výroky tohoto rázu překračují již právo na svobodu projevu neboť se nepřipustně dotýkají práv zaručených uraženým čl. 10 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[26] Opakující se stěžovatelovy výroky nelze též považovat za pouhé hodnotové soudy. Jejich obsah i okolnosti související jednoznačně je podřazují pod skutková tvrzení charakterizující navíc jednání uražených jako jednání trestně postižitelné.

[27] Konečně nelze v souvislosti s vypořádávanou námitkou stěžovatele pominout ani charakter řízení, jež bylo k návrhu uražených proti stěžovateli vedeno. Nešlo o řízení trestní, nýbrž toliko o návrhové řízení přestupkové, které nemusilo skončit věcným projednáváním a rozhodnutím o vině a sankci spočívající v uložené pokutě 2 000 Kč. Správní orgán prvního stupně marně se snažil dosáhnout mezi uraženými a stěžovatelem smíru. Z obsahu správního spisu je patrné, že navrhovatelům postačovala omluva stěžovatele, který však prohlásil, že není ochoten k navrženému smíru přistoupit, neboť se cítí nevinný a nikomu se omlouvat nehodlá. I z pohledu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. *Niskasaari a další proti Finsku*, rozsudek z 6. 7. 2010, č. 37520/07, §

pokračování

77) lze považovat dokonce i trestní postih difamace za neodporující právu na svobodu projevu zaručeného čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (a to i u novináře, byť s výhradou nepřipustnosti uložení trestu odnětí svobody); tím spíše není nezbytné považovat bez dalšího za nemožné, ba vyloučené postihovat difamační výroky v řízení přestupkovém, a to v projednávaném případě s vyslovením sankce ve své podstatě spíše symbolické než majetkově deprimující. K tomu ostatně zcela shodně uvádí Evropský soud pro lidská práva, že důležitým faktorem při hodnocení proporcionality zásahu do svobody slova je právě povaha a závažnost uložené sankce (srov. obecně např. *Ceylan proti Turecku*, č. 23556/94, rozsudek velkého senátu ze dne 8. 7. 1999, § 37, a konkrétně *Vejdeland a další proti Švédsku*, rozsudek ze 9. 2. 2012, č. 1813/07, § 58, který rovněž zdůraznil, že šlo o trestní sankci - peněžitou pokutu).

[28] Zdejší soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, dle které krajský soud sice provedl důkaz audiozáznamem, avšak v rozsudku nevyložil, jaké skutečnosti z něj vzal za prokázané. Krajský soud posuzovaný projev stěžovatele ze záznamu citoval; z něj a dalších důkazů (záznamu a výpovědi členů výboru a svědků) dovodil, že výrok o korupci („...*tady máme závažný akta, který svědčí o tom, že výběr těch firem byl neseriózní, špatnej a vane z toho problém korupce*“) byl pronesen nikoliv obecně a izolovaně, ale právě v souvislosti s výběrem firem, o kterých se mělo na shromáždění hlasovat; při všech okolnostech jeho pronesení tedy výrok jasně směřoval vůči členům výboru, kteří výběr prováděli, nikoliv jen vůči neurčitým či neznámým osobám. Nelze – jak již shora bylo připomenuto - odhlédnout od kontextu vyplývajícího z celého průběhu shromáždění. Uvedená věta obsažená v audiozáznamu nebyla navíc osamoceným důkazem; stěžovatelovy výroky (nikoliv tedy jen onen výrok jediný, citovaný stěžovatelem z audiozáznamu, který on sám pořídil) byly potvrzeny i dalšími důkazy, zejména zápisem z jednání a výsledkem svědků. Ke stěžovatelově opakované námitce, dle které neměl v úmyslu urazit svým projevem právě členy výboru, postačí připomenout, že v případě projednávaného přestupku nebylo třeba úmyslu, ale postačovala stěžovatelova nedbalost (§ 3, § 4 odst. 1, § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích].

[29] Také u obecně formulované kasační námitky, dle které nelze trestněprávním postihem nahrazovat soukromoprávní prostředky ochrany, lze odkázat na dostatečné a přehledné odůvodnění napadeného rozsudku; stěžovatel v kasační stížnosti žádnou novou konkrétní argumentaci nepředestřel a není tedy zřejmé, z jakého důvodu (by) měly správní orgány právě v projednávané věci rezignovat na ochranu zájmů společnosti chráněných zákonem o přestupcích jen proto, že by dotčené osoby případně mohly (současně) chránit svou osobnost jinými právními prostředky.

[30] Krajský soud rovněž dostatečně vysvětlil, v čem porušovalo jednání stěžovatele zájem společnosti (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích). I dle zdejšího soudu byl materiální znak přestupku, spočívající ve zjevně nepřiměřeném a neadekvátním projevu vůči členům výboru (zastávajícím určitou funkci ve Společenství spojenou s důvěryhodností) na veřejnosti, naplněn.

[31] Namítl-li stěžovatel v kasační stížnosti, že zápis ze shromáždění je v bodech 1., 4. a 5. v rozporu se skutečným průběhem shromáždění vyplývajícím z audiozáznamu,

čímž stěžovatel zřejmě mínil zpochybnit celkově důkazní hodnotu zápisu i závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku, jedná se o námitku novou, neuplatněnou v žalobních bodech, ač stěžovatel takovou námitku mohl uplatnit již před krajským soudem. Nadto je třeba uvést, že zápis ze shromáždění nebyl jediným důkazním prostředkem před správními orgány ani před krajským soudem; krajský soud se dostatečně mohl seznámit se skutečným projevem stěžovatele na shromáždění z audiozáznamu a nespolehal se tedy stran posouzení relevantních skutkových otázek pouze na znění zápisu ze shromáždění.

[32] Kasační námitka, dle které shromáždění nenechalo stěžovatele jeho projev dále vysvětlit a tento projev je tak „vytržen z kontextu“, je rovněž nepřipustnou novotou neuplatněnou v zákonné žalobní lhůtě.

VI. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost – byť z jiných než stěžovatelem uplatněných příčin – důvodnou. Proto rozsudek krajského soudu (ve všech výrocích) dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[34] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu